

Prezidentas
Tomas S. Monsonas

Iš naujo atraskime Kalėdų dvasią

Prieš daug metų kaip jaunas vyresnysis kartu su kitais buvau pakviestas į ligoninę Solt Leik Sityje suteikti palaiminimus sergantiems vaikams. Įėję pastebėjome kalėdinę eglutę su skaisčiomis ir mielomis lemputėmis bei gražiai įpakuotomis dovanėlėmis po jos šakomis. Tadaėjome koridoriais, kur maži berniukai ir mergaitės – vieni su gipse sutvarstyta ranka ar koja, kiti su rimtesniais negalavimais – sveikino mus besišypsančiais veidais.

Mažas sunkiai sergantis berniukas manęs paklausė: „Koks jūsų vardas?“

Aš pasakiau jam savo vardą, ir jis paklausė: „Ar suteiksite man palaiminimą?“

Palaiminimas buvo suteiktas, ir kai pasisukome eiti nuo jo lovos, jis tarė: „Labai jums ačiū.“

Paėjome vos kelis žingsnius, kai išgirdau jį šaukiant: „Oi, Broli Monsonai, džiaugsmingų jums Kalėdų.“ Tada jo veidas nušvito nuostabia šypsena.

Tas berniukas turėjo Kalėdų dvasią. Tikiuosi, kad visi mes turime Kalėdų dvasią savo širdyse – ne tik šiuo šventiniu metu, bet ir visus metus.

Kai turime Kalėdų dvasią, mes prisimename Tą, kurio gimimą šiuo metų laikotarpiu minime: „Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas“ (Luko 2:11).

Mūsų laikais, švenčiant Kalėdas, didelę reikšmę turi dovanų dovanojimo dvasia. Galvoju, ar nevertėtų

savęs paklausti, ką Viešpats norėtų, kad *aš* padovanočiau Jam ar kitiems šiuo nuostabiu metų laikotarpiu?

Manau, kad mūsų Dangiškasis Tėvas nori, kad Jam ir Jo Sūnui dovanotume paklusnumo dovaną. Taip pat manau, kad jis paprašytų dovanoti dalelę savęs ir kad nebūtume savanaudžiai, godūs ar vaidingi, kaip Mormono Knygoje patarė Jo brangus Sūnus:

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tas, kuris turi nesutarimo dvasią, yra ne iš manęs, bet iš velnio, kuris ... sukursto žmonių širdis piktai ginčytis vienas su kitu.

Štai, tai ne mano doktrina – kurstyti žmonių širdis pyktis vienas su kitu; bet mano doktrina – kad tai būtų panaikinta.“ (3 Nefio 11:29–30.)

Šiame nuostabiame laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpyje mūsų galimybės mylėti ir dovanoti dalelę savęs yra ištis beribės, bet taip pat jas galima ir prarasti. Yra širdžių, kurias galime pradžiuginti, gerų žodžių, kuriuos galime pasakyti, darbų, kuriuos galime nuveikti, ir sielų, kurias galime išgelbėti.

Vienas žmogus, suvokęs Kalėdų dvasią, rašė taip:

Esu Kalėdų dvasia.

Aš užėinu į skurdžius namus ir padarau, kad išbalusių vaikų akys išsiplėstų nuo džiugios nuostabos.

Aš paskatinu atsigniaužti godišiaus ranką ir taip išbalinu lopinėlių jo sielos.

*Aš paskatinu senius prisiminti jaunystę ir smagiai juoktis kaip kadaise.
Aš palaikau vaikystės svajones ir nušpalvinu miegą nuostabiais sapnais.
Aš paskatinu kojas su pilnais krepšiais kopti tamsiais laiptais ir palikti širdis nustebintas pasaulio gerumo.
Aš paskatinu paklydėlį susimąstyti apie savo kvailą švaistūnišką gyvenimą ir pasiūsti susirūpinusiems jį mylintiems žmonėms mažą žinutę, sukeliančią laimės ašaras, nuplaušančias sielvarto raukšles.
Aš užėinu į kalėjimo kameras, primindama nusivylusiems žmonėms, kaip galėtų būti, ir kviesdama žvelgti į geresnes dienas ateityje.
Aš švelniai užėinu į tylius baltus skausmo namus, ir kalbėti per silpnos lūpos tik dreba iš tylaus išraiškingo dėkingumo.
Tūkstančiais būdų aš skatinu pavargusį pasaulį žvelgti į Dievo veidą ir akimirksniui užmiršti tai, kas nereikšminga ir apgailėtina.
Esu Kalėdų dvasia.¹*

Kiekvienas iš naujo atraskime Kalėdų dvasią – Kristaus Dvasią.

IŠNAŠA

1. E. C. Baird, „Christmas Spirit“, in James S. Hewitt, ed., *Illustrations Unlimited* (1988), 81.

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Pagalvokite, ar, dalinantis su šeima prezidento Monsono žinia, nevertėtų pabrėžti jo klausimą apie tai, ką Viešpats norėtų, kad padovanotume Jam ar kitiems šiuo laikotarpiu. Paskatinkite šeimos narius užrašyti savo pasiūlymus (vaikai tegul nupiešia) apie tai, kaip iš naujo atrasti Kalėdų dvasią – Kristaus Dvasią.

JAUNIMAS

Tobulos Kūčios

Džeris S. Džeikobsas

Kai buvau vaikas, vienas iš nuostabiausių dalykų buvo Kūčios. Su šeima išsikepdavome picą, vaikščiodavome giedodami Kalėdų giesmes, o tada susirinkdavome švęsti Kalėdų. Kalėdų giesmes giedodavome netvirtais keturiais balsais, garsiai pritardami varganu savo muzikos instrumentų rinkiniu. Tėtis visada vakarą užbaigdavo kalėdine mintimi, sukeliančia džiaugsmo ašaras. Gyvenime nebuvo nieko geresnio už kūčias.

Kai buvau kiek vyresnis, mano mama pradėjo rūpintis mažamete kaimyne Kele. Kiekvieną dieną po mokyklos Kelė ateidavo į mūsų namus ir būdavo tol, kol jos mama grįždavo iš darbo. Kelė sekiodavo paskui mane kaip šunytis – triukšmingas ir reiklus. Visada palengvėdavo, kai Petė pasiimdavo savo dukrą ir palikdavo mūsų namus ir šeimą ramybėje.

Vieną gruodį mane apėmė siaubas, kai mama pakvietė Petę ir Kelę švęsti Kūčias kartu su mumis. Juk tai turėjo būti *mano* Kūčios. Mama nusišypsojo ir patikino mane, kad nuo to niekas nepasikeis. Bet aš žinojau geriau. Jos suvalgys visą mūsų picą. Kelė juoksis iš mūsų giedojimo. Nusprendžiau, kad tai bus prasčiausios Kūčios.

Vakare atėjo Petė ir Kelė. Mes kalbėjomės, juokėmės ir giedojome. Mano mama buvo teisi. Kūčios *buvo* tobulos. Vidurnaktį jos padėkojo ir nenoriai išėjo. Nuėjau miegoti kupina širdimi. Supratau, kad brangiausios Kalėdų dovanos nemažėja, kai jomis dalinamės. Atvirkščiai, jos darosi dar saldesnės ir gausesnės, kai daliname jas.

Lankomasis mokymas – gelbėjimo darbas

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padedančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje.

Tikėjimas, šeima, parama

Lankomasis mokymas suteikia moterims galimybę prižiūrėti, stiprinti ir mokyti viena kitą – tai išties gelbėjimo darbas. Per lankomąjį mokymą seserys tarnauja Gelbėtojo vardu ir padeda moterims pasiruošti amžinojo gyvenimo palaimoms.

„Kaip Viešpats sakė apreiškimuose, mes turime „įspėti, aiškinti, raginti ir mokyti, ir kviesti visus ateiti pas Kristų“ (DS 20:59), – sakė prezidentas Spenseris V. Kimbolas (1895–1985). Toliau jis sakė: „Jūsų liudijimas yra nuostabus tarpininkas.“¹

Kai mes, lankančios mokytojos, giliname savo žinias apie Evangelijos tiesas, mūsų liudijimai stiprėja ir palaiko seseris, kurios ruošiasi priimti krikštą ir patvirtinimą. Mes padedame naujoms narėms įsitvirtinti Evangelijoje. Mūsų apsilankymai ir meilė „sugražina tas, kurios nuklydo, ir sušildo širdis tų, kurios atšalo Evangelijos atžvilgiu“.² Ir mes skatiname seseris ateiti pas Kristų per lankymąsi šventykloje.

„Jūs einate gelbėti sielų, – sakė prezidentas Kimbolas lankančioms

mokytojoms, – ir kas begali pasakyti, kiek gerų aktyvių žmonių Bažnyčioje šiandien yra aktyvūs dėl to, kad jūs juos aplankėte ir suteikėte jiems naują požiūrį bei naują viziją. Jūs nuėmėte uždangalą nuo jų akių. Jūs praplėtėte jų akiratį. ...

Matote, jūs gelbėjate ne vien šias seseris, bet galbūt ir jų vyrus bei šeimas.“³

Iš Raštų

Doktrinos ir Sandorų 20:59; 84:106; 138:56

Iš mūsų istorijos

Kai pranašas Džozefas Smitas organizavo Paramos bendriją, jis pasakė, kad moterys turi ne vien rūpintis vargšais, bet ir gelbėti sielas. Jis taip pat mokė, kad Bažnyčios moterys atlieka labai svarbų vaidmenį Dangiškojo Tėvo išgelbėjimo plane.⁴ Vadovaudamosi pranašo Džozefo Smito mokytais principais mes, Paramos bendrijos seserys, galime drauge dirbti, kad paruoštume moteris ir jų šeimas didžiausioms Dievo palaimoms.

„Būkime gailestingi vienas kitam, – sakė prezidentas Brigamas Jangas (1801–1877), – ir tegul stiprieji švelniai stiprina silpnuosius, ir tegul matantieji veda akluosius, kol šie galės kelią matyti patys.“⁵

IŠNAŠOS

1. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p.116.
2. Eliza R. Snow, in *Daughters in My Kingdom*, p. 83.
3. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom*, p. 117.
4. Žr. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 171–172.
5. Brigham Young, in *Daughters in My Kingdom*, p.107.

Ką aš galiu padaryti?

1. Kaip Paramos bendrija ruošia mane amžinojo gyvenimo palaimoms?
2. Ką galiu padaryti, kad sustiprinčiau mano prižiūrimų seserų tikėjimą?

Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.